

JOCS OLÍMPICS D'HIVERN

QUIM SALARICH

Esquiador osonenc de La Molina Club d'Esports i banderer espanyol als Jocs

L'esportista de Malla afronta els seus tercers Jocs Olímpics preparat per fer dues grans baixades en l'eslàlom especial del dia 16. A més, avui serà un dels dos banderers de l'expedició estatal a Milà i Cortina d'Ampezzo

«No em serveix aconseguir només un resultat correcte»

JORDI AGUT
Manresa

— Quines sensacions té a poques hores d'arrencar els Jocs?

— Em sento motivat i llest. Els resultats que he tret han mostrat que es poden fer coses molt bones. Hi ha molts factors externs que poden condicionar la cursa com neu, traçat o climatologia, però estic preparat per donar la meua millor versió quan s'obri el portilló.

— Hi arriba després d'un tretzè lloc a Madonna di Campiglio que va ser determinant per classificar-se.

— Sí, he fet trams bons de temporada i altres que no tant, però la confiança sempre ajuda i ara no més quedar donar-ho tot des de la primera a l'última prova.

— Té coneguda la baixada de l'Stelvio on tindrà lloc la prova?

— El traçat no el veurem fins al dia de la cursa i per això no en sabem res. Això fa variar totalment com atacar una pista des del punt de vista tàctic. Sí que pots veure el perfil, que és senzill i que s'adapta bastant a les meves condicions, però no l'he abordat mai.

— Viatjava dijous per a la cerimònia inaugural de divendres i ja es queda fins a la competició?

— No, torno dissabte i me'n vaig a la Molina, on em prepararan una pista per a mi els dies 10, 11 i 12. Aquest dia ja agafaré el vol cap a Bormio una altra vegada. Ho fem per poder-nos entrenar en les condicions que nosaltres vulguem. A Itàlia ens donarien la pista que te-

nen, que segur que està molt bé però no és per allò que volem preparar específicament. En canvi, a la Molina ens cediran Comella i així ho podrem preparar a casa. A veure si ara hi afegeixen una mica d'aigua, queda la pista dura, per a les condicions dels Jocs.

— Va ser a PyeongChang 2018 i a Pequín 2022 i no va poder acabar la prova, una a la primera màniga i l'altra, a la segona.

— Sí, a veure si a la tercera va la vençuda. Però un corredor va als Jocs a buscar resultats, no em serveix arribar a meta i fer un resultat correcte. Això implica que moltes vegades et puguis sortir de pista. L'eslàlom és la disciplina més tècnica i sovint tens més possibilitats d'errar que de fer la baixada neta.

— En què el pot ajudar l'experiència prèvia?

— Haver estat en aquesta situació de cursa, que t'ho jugues tot a una cursa. En els primers Jocs encara no havia fet resultats importants i anava a viure l'experiència. En els segons, sí que havíem fet bones posicions però no érem conscients que podíem estar entre els millors. A partir d'aquell any van arribar els resultats [un cinquè i un setè lloc en proves de Copa del Món] i ara ja som conscients que podem oferir una bona actuació.

— Els dos Jocs anteriors van ser molt lluny i ara són al costat de casa.

«Fer de banderer passa una sola vegada a la vida i la meua família i jo ho gaudirem»

Tindrà molt suport familiar i d'amics?

— Van ser els dos Jocs amb menys salsa que hi podia haver. Corea és molt lluny, d'una banda, i a la Xina es van fer després de la covid i sense públic. A Itàlia la família em vindrà a veure i tot acompanya perquè els resultats surtin. I, a més, és la manera de viure acompanyat l'experiència olímpica.

— I com va anar el tema de ser banderer?

— El 19 de gener em van dir que aniria als Jocs i que faríem una reunió amb el COE [Comitè Olímpic Espanyol], amb el president que ens donaria una notícia. Pensava que era la típica reunió on et diuen que vas als Jocs, però la trobada era per anunciar qui seria el banderer i va ser una gran sorpresa. No tot-hom ho pot fer i passar una vegada a la vida i tant jo com la meua família ho gaudirem.

— Almenys es veuran bé, vostè i la

patinadora Olivia Smart, l'altra banderera.

— Sí, però la cerimònia es fa en tres seus. Ella serà a Milà i jo a Livigno. A San Siro hi haurà els de patinatge i esportistes de gel, a Livigno per als d'alpi, freestyle i surf de neu i a Cortina per l'alpi femení. Jo portaré una bandera i l'Olivia una altra i suposo que en la retransmissió s'anirà combinant.

— Potser li hauria fet més gràcia desfilat a San Siro?

— Sí, i tant. Primer em van dir que jo aniria a Milà i hauria estat molt bé, però el comitè organitzador va dir que cadascú on li toca, i a mi em toca a Livigno. Tenia ganes d'anar a San Siro perquè allà l'Inter ens ha robat alguna vegada [al Barça].

— Com veu l'equip estatal?

— És la delegació més forta dels últims anys, amb aspiracions reals de medalla, com l'esquí de muntanya, la Queralta Castellet o Lucas Egibar. També tenim alpi, fons, patinatge... Va tothom a competir, que és l'important. De la nostra zo, no conec personalment els d'esquí de muntanya, tot i que sé que són unes màquines, però en esquí de fons, Jaume Pueyo té un xassís i una potència que a un dia pot, fins i tot, lluitar per les medalles.

— I al club, a la Molina Club d'Esports, com ho viuen, tot plegat?

— Quan va sortir que aniria als Jocs tothom em va felicitar i el president em va enviar una carta. Però penso que estan més contents que hi vagi ara a preparar els Jocs Olímpics, a l'estació d'on és el club, que no pas que sigui el banderer en la cerimònia. ■

Quim Salarich, durant un eslàlom de la Copa del Món disputat a l'estació suïssa de Wengen

kioscoprensaiberica#b